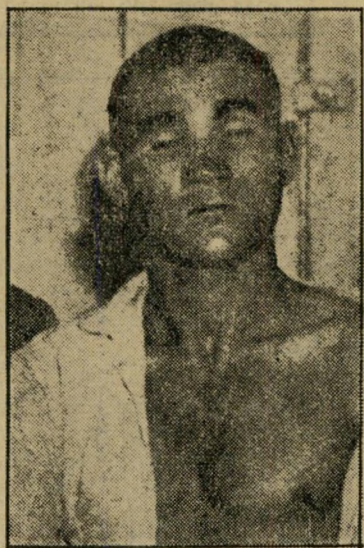

המוכן אתה בעצמך להיות מרגל? תוצאות מפתיעות של משאל צבורי

קריאל גרדוש — קאריקטוריסט:
מוכן לענות רק בהונגריה:
עגי פראסט!! (מי שמבין, מתבקש לש-
לוח את התרגום אלי, למערכת — ש. צ.)

שמחה ברישביט — שחקן:
אני מוכן, אבל בשני תנאים ובשתי הס-
תייגויות: (א) רק בעד כסף, ובשום פנים לא
מסיבות אידיאולוגיות; (ב) שהתשלום יהיה
בדולארים, בשום אופן לא בכסף ישראלי.
ההסתייגויות הן: (א) רק ריגול פשוט, ולא
כתיבת היסטוריה צבאית; (ב) אני לא מוכן
למסור בעד כל הון שבעולם את תוכניות
הביטח לשנה הבאה.

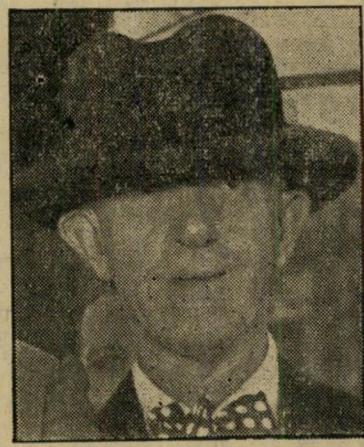
סלבי קשת — עתונאית:
לא, תודה. יותר מדי טירחה וסיבוכים.
אני מתכוונת לפלונטרם וכל הטירחה ה-
זאת — לזכור ולשקר. אין לי זיכרון טוב
לשקרים ואני מסתכנת מהר. וחוצ' מזה, אין
לי צורה של מאטה הארי או חיה הררית.

מיקי קדרון — עובדת סוציאלית
בתחנה לבריאות הנפש:
קודם כל שיגידו לי מה לרגל, בשביל מי
ולאילו מטרה. יש מטרות שלמענן אני מוכ-
נה בהחלט לרגל. כמו למשל, בשביל הקמת
מרכז עולמי לחוליגנפש.

אפרים קישון — עתונאי:
בשום פנים ואופן לא! משום שזה דבר
בוזי, ואורח הגון, מן הראוי שלא ירגל
לסובת מדינות זרות. אני אפילו לא מתי-
דד עם מרגלים. יש גם הבדל אם עושים את
זה בשביל כסף או בשביל אידיאולוגיה.
את האחרונים אני מתעב באופן מיוחד, מפני
שאידאולוגיה זה הבל הבלים. מי שעושה
את זה בשביל כסף, יש לו לפחות יסוד
בריא.

חצקק אישיכסות — איש „כסית“:
אני לא מסוגל לזה, מפני שהמצפון שלי
אומד שזו עבודה מלוכלכת.

כסף או אידיאולוגיה?

בעקבות הרוחות שנסערו לאחרונה והת-
ערערות המורל הציבורי, החלטתי לערוך
משאל צבורי בין אנשי חברה נודעים. ה-
שאלה שהוצגה בפניהם הייתה: **האם אתה**
מוכן לריגל לטובת מדינה זרה, ואם
כן, האם בעד כסף או בעד אידיאולוגיה.
השעות הראשונות של המשאל עברו עלי
באימה, כי רבים מהנשאלים סרבו לענות
בכלל. מחוסר נתונים סטטיסטיים אני יכול
לקבוע בבטחון שהסיבה לסרוב היא פחד
או יסורי מצפון. לדוגמא אני יכול לצטט
תשובה של אחד הנשאלים, איש צבא הקבע
רביסרן **שאול ביבר** שאמר: „אני לא
מוכן להשתתף בשום משאל של העולם
הזה, זה לא לכבודי ששמי יופיע שם. אם
אתה דחקא רוצה לדעת למה, או דע לך,
שזה מפני ששמעון צבר אדיוט.“ אחרים לא
נימקו את סרובם אבל אפשר היה לראות
כיצד ניבט הפחד מעיניהם.

והנה לפניכם אנשי הרוח האמיצים ותשו-
רותיהם למשאל:

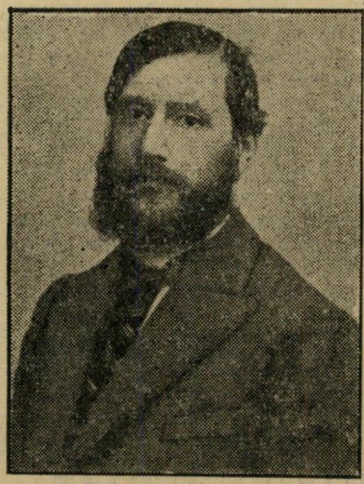
★ ★ ★

שמואל צור — גרפיקאי:
אני לא מוכן, מפני שבשביל לרגל צריך
אופי מיוחד וזה אין לי.

גרשון גרא — צייר:
אני לא מוכן לרגל ולא למסור כל ידי-
עות, מפני שאני ציוני ויהודי. זה בכלל
לא בא בחשבון שאני ארגל לטובת מדינה
זרה. אני יליד הארץ ואין שום השפעה זרה
עלי. לא פוליטית ולא לאומית. וממה ששייך
לרגל בעד כסף, אז על זה אני אומר ש-
השאלה הכספית לא קיימת, מפני שבמדינת
ישראל הקטנה שלנו יש אפשרות קיום ב-
כבוד לכל אחד.

יוסי כנאי — שחקן:
אני מוכן, בתנאי שפשנל יהיה האמרגן
שלי.

חיים חפר — משורר:
אני אומר כן ללא פחד, אבל עד כמה
שאני מכיר אותם, הם בין כה וכה יתעלמו
מהאזהרה שלי.

★ ★ ★
תוצאות המשאל, כפי שאתם רואים, מוכי-
חות בעליל, שהמורל הציבורי לא התערער.
מתוך 10 נשאלים, רק 4 הסכימו לרגל
לטובת מדינה זרה וגם אלה בהסתייגויות
רבות. השאר, שהם הרוב (60%), אינם
מוכנים לרגל לטובת כל מדינה זרה. זה
מוכיח, שרוח העם איתנה וכל שערווריה
צבורית, או פרשה אומללה לא תעקור מלבו
את האהבה למולדת ולציונות, אם אהבה
זו היתה אי פעם נטועה בלבם.
אף כי מטרת המשאל הייתה מדעית
גרדא, יש להניח שהשב. ירשום לפניו
את שמות המוכנים לרגל, ויחרוט את פר-
צופם בזכרונו ושלא יבוא אחר כך בטעות,
שלא הזהירו אותו מקודם.

★ ★ ★
כה אמר טוסבראהינדי:
האמת איננה שוט, שמכים בו אנשים.